

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Reg. într. dos. RIL 6660
Nr. 18/18.12.2020
TC

Operator de date cu caracter personal 3170
Constanța, str. Traian nr. 35C; cod poștal – 900743
Adresă e-mail: ca.constanta@just.ro
Tel: 0241/606.591; Fax: 0241/616.003

Nr. 3249/33/16 decembrie 2020

Către,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Doamnei Președinte - judecător Corina Alina CORBU

Vă facem cunoscut că prin Hotărârea nr. 20 din data de 14 decembrie 2020 (art. 4) **Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța**, conform art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015 și art. 514 Cod procedură civilă, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la următoarele probleme de drept:

1. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice coroborat cu prevederile art. 5 alin. 5, art. 21 alin. 3 și art. 34 alin. 1 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, instanța de judecată, investită cu soluționarea plângerii contravenționale formulată împotriva unui proces verbal de contravenție prin care s-a aplicat în temeiul dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 1195/2002 privind circulația pe drumurile publice sancțiunea complementară a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, are posibilitatea să examineze proporționalitatea acestei sancțiuni complementare;

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă în urma analizării proporționalității sancțiunii complementare a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, instanța de judecată investită cu soluționarea plângerii contravenționale are posibilitatea să înlăture sancțiunea complementară sau doar posibilitatea reducerii perioadei pentru care aceasta a fost aplicată potrivit legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, desemnează pe domnul judecător Burtescu Alexandru Ionuț în vederea susținerii recursului în interesul legii în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În consecință, vă înaintăm alăturat propunerea de promovare a recursului în interesul legii formulată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, având în vedere că există practică neunitară la nivelul țării, problemele de drept invocate fiind soluționate în mod diferit prin hotărârile judecătorești, pe care le anexăm în xerocopie.

Alăturat, vă înaintăm și extrasul Hotărârii nr. 20 din 14 decembrie 2020 a Colegiului de conducere (art. 4 din hotărâre).

Cu deosebită considerație,

PREȘEDINTE,

Judecător Marius Cristian EPURE

PRIM GREFIER,

Nice

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
Colegiul de conducere

HOTĂRÂREA NR. 20
din data de 14 decembrie 2020

E X T R A S

La data 14 decembrie 2020 ora 9⁰⁰ a avut loc ședința Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța convocată în temeiul dispozițiilor art. 7 pct. 1 lit. q) și art. 23 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, având următoarea

ORDINE DE ZI:

.....

4. Analizarea sesizării din data de 10 iulie 2020 formulată de către Tribunalul Constanța – Secția de contencios administrativ și fiscal prin care solicită ca, în temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă și art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, să se analizeze oportunitatea sesizării Înaltei Curte de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii cu privire la următoarea problemă de drept soluționată în mod diferit de instanțele judecătorești: „Interpretarea și aplicarea art. 21 alin. 3 și 34 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor raportat la dispozițiile art. 96 alin. 1, 100 alin. 3, 101 alin. 3 și 103 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în sensul de a se stabili dacă instanța investită cu soluționarea plângerii contravenționale formulate împotriva unui proces-verbal de contravenție prin care s-a aplicat și sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce poate să examineze proporționalitatea acestei sancțiuni și să o înlăture sau să reducă perioada pentru care a fost aplicată”.

.....

*
* *

Sedința Colegiului de conducere s-a desfășurat în tuturor membrilor care îl compun.

După dezbateri și supunerea la vot a punctelor înscrise pe ordinea de zi;

Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța

H O T Ă R Ă Ș T E:

.....

Art. 4 – Cu unanimitate de voturi, apreciind că sunt îndeplinite condițiile legale pentru promovarea unui recurs în interesul legii, problemele de drept indicate în cuprinsul sesizării din data de 10 iulie 2020 formulată de către Tribunalul Constanța – Secția de contencios administrativ și fiscal generând practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor din țară, în temeiul dispozițiilor art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015 și art. 514 Cod procedură civilă, **Colegiul de conducere dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la următoarele probleme de drept:**

1. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice coroborat cu prevederile art. 5 alin. 5, art. 21 alin. 3 și art. 34 alin. 1 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, instanța de judecată, investită cu soluționarea plângerii contravenționale formulată împotriva unui proces verbal de contravenție prin care s-a aplicat în temeiul dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sancțiunea complementară a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, are posibilitatea să examineze proporționalitatea acestei sancțiuni complementare;

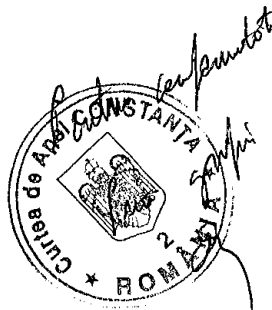
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă în urma analizării proporționalității sancțiunii complementare a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, instanța de judecată investită cu soluționarea plângerii contravenționale are posibilitatea să înlăture sancțiunea complementară sau doar posibilitatea reducerii perioadei pentru care aceasta a fost aplicată potrivit legii”.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, desemnează pe domnul judecător Burtescu Alexandru Ionuț în vederea susținerii recursului în interesul legii în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

.....

Pentru membrii Colegiului de conducere semnează
PREȘEDINTELE INSTANȚEI,

Judecător Marius Cristian Epure

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Domnului Președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În baza art. 514 C. proc. civ., subscrisul Colegiul de Conducere al Curții de Apel Constanța formulăm

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar asupra următoarei probleme de drept în materie contravențională:

1. *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice coroborat cu prevederile art. 5 alin. 5, art. 21 alin. 3 și art. 34 alin. 1 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, instanța de judecată, investită cu soluționarea plângerii contravenționale formulată împotriva unui proces verbal de contravenție prin care s-a aplicat în temeiul dispozițiilor art. 96 alin. 1 și alin. 2 lit. b; art. 100 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 1195/2002 privind circulația pe drumurile publice sancțiunea complementară a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, are posibilitatea să examineze proporționalitatea acestei sancțiuni complementare.*
2. *În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă în urma analizării proporționalității sancțiunii complementare a suspendării temporare a dreptului de a conduce de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, instanța de judecată investită cu soluționarea plângerii contravenționale are posibilitatea să înlăture sancțiunea complementară sau doar posibilitatea reducerii perioadei pentru care aceasta a fost aplicată potrivit legii.*

Obiectul litigiilor:

Pe rolul instanțelor de judecată – judecătorii în primă instanță și tribunale în apel – sunt înregistrate plângeri contravenționale formulate împotriva proceselor verbale de contravenție prin care, în temeiul prevederilor OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, persoanelor acuzate se săvârșirea contravențiilor prevăzute în actul normativ menționat la art. 100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 li se aplică o sancțiunea principală a avertismentului sau amenzii contravenționale și sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule pe o perioadă limitată în timp, 1 lună; 2 luni sau 3 luni, după caz.

În soluționarea plângerilor contravenționale respective, instanțele de judecată, la solicitarea expresă a petenților sau din oficiu, analizează proporționalitatea sancțiunii complementare a dreptului de a conduce vehicule menționată în procesul verbal de contravenție în temeiul dispozițiilor art. 100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și, în timp ce unele instanțe apreciază că este posibilă analizarea proporționalității sancțiunii complementare aplicată în virtutea dispozițiilor amintite și pronunță o soluție în sensul înlăturării sau reducerii perioadei de suspendare a exercitării dreptului de a conduce vehicule sau o soluție în sensul respingerii cererii privind reindividualizarea sancțiunii respective apreciind că aceasta este proporțională, alte instanțe apreciază că o analiză asupra proporționalității sancțiunii complementare nu este posibilă.

Problema de drept:

Problema de drept care se pune în aceste cauze este dacă instanța de judecată, în referire la dispozițiile legale menționate, investită cu plângerea contravențională, poate să aprecieze asupra proporționalității măsurii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule și să dispună înlăturarea acestei măsuri în procesul de reindividualizare ori, eventual, să reducă perioada pentru care legea prevede suspendarea exercitării dreptului de a conduce vehicule.

Cadrul legal:

OGU nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Art. 95 alin. 1: „Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2)”.

Art. 96 alin. 1: „Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului”.

Art. 100 alin. 3: „Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte:

a) depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului sau la trecerile la nivel cu calea ferată;

b) neacordarea priorității de trecere pietonilor angajați în traversarea regulamentară a drumului public prin locurile special amenajate și semnalizate, aflați pe sensul de deplasare a autovehiculului, tractorului agricol sau forestier ori tramvaiului;

c) neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;

d) nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului;

e) nerespectarea regulilor privind depășirea;

f) nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

g) neprezentarea la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs un accident de circulație din care au rezultat numai pagube materiale, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 79 alin. (2);

h) folosirea telefoanelor mobile atunci când conducătorii de vehicule se află în timpul deplasării pe drumurile publice, cu excepția celor prevăzute cu dispozitive tip "mâini libere", concomitent cu încălcarea unei reguli pentru circulația vehiculelor".

Art. 101 alin. 3: „Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte:

a) nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale;

b) nerespectarea interdicției temporare de circulație instituite pe un anumit segment de drum public;

c) nerespectarea regulilor de circulație la trecerea unei coloane oficiale sau intercalarea într-o astfel de coloană;

d) circulația pe sens opus, cu excepția cazurilor în care se efectuează regulamentar manevra de depășire”.

Art. 102 alin. 3: „Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte:

a) conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune;

b) conducerea vehiculului cu deficiențe periculoase la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție;

c) neoprirea la trecerea la nivel cu calea ferată când barierele sau semibarierele sunt coborâte ori în curs de coborâre sau când semnalele cu lumini roșii și/sau sonore sunt în funcțiune;

d) *** Abrogată de O.U.G. Nr. 69/2007

e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic;

f) deținerea, montarea sau folosirea în circulația pe drumurile publice a mijloacelor speciale de avertizare sonoră sau luminoasă pe vehiculele care nu au acest drept”.

Art. 104 alin. 1: ” La cererea titularului permisului de conducere, perioadele de suspendare se reduc de către șeful poliției rutiere a județului sau a municipiului București pe raza căreia a fost săvârșită fapta ori de către șeful poliției rutiere din Inspectoratul General al Poliției Române”.

Art. 109 alin. 1 – 9: „(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.

(2) Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.

(4) Modelul procesului-verbal de constatare a contravenției se stabilește prin ordin al ministrului afacerilor interne, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(5) - (8) *** Abrogate prin L. nr. 203/2018

(9) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la contravenții se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dacă prin prezenta ordonanță de urgență nu se dispune altfel”.

Art. 119 alin. 1 -8: „1) *Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*

(2) *Plângerea suspendă executarea amenzii și a sancțiunii contravenționale complementare dispuse prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției de la data înregistrării la judecătoria prevăzută la alin. (1).*

(3) *Dovada înregistrării plângerii contravenționale se realizează printr-un document emis de către instanța de judecată sau printr-un extras din portalul instanțelor de judecată www.portal.just.ro și se depune sau se transmite prin orice mijloace de comunicare la distanță ce asigură transmiterea textului și confirmarea primirii acestuia, de către contravenient sau de către reprezentantul convențional al acestuia, la unitatea de poliție din care face parte agentul constator, care efectuează mențiunile corespunzătoare în evidențe. Permisul de conducere reținut se restituie personal titularului sau reprezentantului convențional al acestuia. În situația transmiterii dovezii înregistrării plângerii contravenționale prin mijloace de comunicare la distanță, la cererea scrisă a titularului sau a reprezentantului convențional al acestuia, unitatea de poliție din care face parte agentul constator poate restitui permisul de conducere reținut la adresa de corespondență indicată în cuprinsul cererii.*

(4) *Suspendarea exercitării dreptului de a conduce se reia în ziua următoare celei în care a fost predat permisul de conducere, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care instanța a respins plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Sancțiunea contravențională complementară constând în suspendarea dreptului de a conduce își produce efectele fără îndeplinirea vreunei alte formalități.*

(5) *Predarea permisului de conducere de către contravenient se face personal, prin reprezentant convențional sau prin servicii de curierat, cu aviz de primire, în termenul prevăzut la alin. (4), la serviciul/biroul poliției rutiere, care îl va înainta unității de poliție care îl are în evidență.*

(6) *Se consideră îndeplinită obligația de predare a permisului de conducere și în cazul în care documentul este transmis prin servicii de curierat, cu aviz de primire, în termenul prevăzut la alin. (4) la serviciul/biroul poliției rutiere. Data care se ia în*

considerare este data predării permisului către serviciul de curierat. Dovada înlocuitoare se eliberează la data prezentării titularului înăuntrul termenului de suspendare a dreptului de a conduce la serviciul/biroul poliției rutiere la care a înaintat permisul de conducere.

(7) În cazul în care contravenientul nu predă permisul de conducere în termenul prevăzut la alin. (4), durata de suspendare a exercitării dreptului de a conduce se majorează de drept cu 30 de zile, fără îndeplinirea vreunei alte formalități.

(8) În sensul prezentului articol, prin **serviciu al poliției rutiere** se înțelege serviciul poliției rutiere din structura unui inspectorat județean de poliție, Brigada Rutieră din cadrul Direcției Generale a Municipiului București sau biroul de poliție autostrăzi din cadrul Brigăzii Autostrăzi și Misiuni Speciale din structura Inspectoratului General al Poliției Române”.

OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Art. 5: „(1) Sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare.

(2) Sancțiunile contravenționale principale sunt:

a) avertismentul;

b) amenda contravențională;

c) prestarea unei activități în folosul comunității.

d) *** Abrogată de O.U.G. Nr. 108/2003

(3) Sancțiunile contravenționale complementare sunt:

a) confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții;

b) suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități;

c) închiderea unității;

d) blocarea contului bancar;

e) suspendarea activității agentului economic;

f) retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activități de comerț exterior, temporar sau definitiv;

g) desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială.

(4) Prin legi speciale se pot stabili și alte sancțiuni principale sau complementare.

(5) **Sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite.**

(6) **Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei.**

(7) Pentru una și aceeași contravenție se poate aplica numai o sancțiune contravențională principală și una sau mai multe sancțiuni complementare.

Art. 21 alin. 3: „Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.

Art. 34 alin. 1: ” Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane

citare, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile art. 2361 și ale art. 405 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin decizia nr. 8/2018 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 501 din 19 iunie 2018 pronunțată, Înalta Curte de Casație și Justiție – completul competent pentru recurs în interesul legii arată în paragraful nr. 69:” *În concluzie, din economia prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce este stabilită de lege întotdeauna pe lângă sancțiunea principală a amenzii, iar agentul sancționator nu are latitudinea de a reindividualiza sancțiunea complementară”.*

Jurisprudența Curții Constituționale

Prin decizia nr. 854/2012 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 835 din 12 decembrie 2012, Curtea Constituțională a statuat:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.201 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 7 octombrie 2011, s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, reținând că reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală amenda, și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, întrucât aceste sancțiuni au drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

De asemenea, Curtea a constatat că liberul acces la justiție al persoanei care a fost sancționată contravențional este asigurat prin posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia "împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta", cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, aceasta poate formula toate apărările pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, reglementarecadru în materie contravențională, prevede că "Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării".

Așadar, Curtea a reținut că instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, cât privește dispozițiile art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, criticate fie distinct, fie împreună cu alte dispoziții ale aceluiași act

normativ, Curtea s-a mai pronunțat, constatând constituționalitatea acestora, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.065 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 11 octombrie 2010, și Decizia nr. 1.420 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 18 decembrie 2009.

Contrar susținerilor autorului excepției, Curtea a statuat că textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv "asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului".

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului – hotărâri invocate de instanțele de judecată în hotărârile ce au condus la conturarea opiniei în sensul posibilității instanței de judecată de a analiza proporționalitatea sancțiunii măsurilor complementare aplicate în temeiul prevederilor art.100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

- Cauza Malige c. Franței –cerere nr. 27.812/1995
- Decizia de inadmisibilitate din 07 12 1999 în cauza Michel Pewinski c. Franței, cerere nr. 34 604/1997
- Cauza Nilsson c. Sudiei – cerere nr. 73 661/01 13 2005
- Cauza Maszini c. României – cerere nr. 59 892/2000

Admisibilitatea recursului în interesul legii

Având în vedere că la nivelul instanțelor de judecată există o practică neunitară persistentă așa cum rezultă din hotărârile judecătorești atașate prezentului memoriu, considerăm că sunt îndeplinite cerințele sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii în conformitate cu prevederile art. 514 cod procedură civilă.

Practica judiciară neunitară:

Într-o primă opinie, s-a considerat că instanța de judecată are căderea să aprecieze asupra proporționalității sancțiunii complementare aplicată în temeiul prevederilor art. art.100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Aceste instanțe pronunțat cu precădere o soluție în sensul înlăturării sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule pentru argumente dintre cele mai diverse.

Astfel, în dezvoltarea acestei opinii, un prim argument derivă din interpretarea prevederilor art. 5 alin. 5 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor unele instanțe arătând că textul respectiv nu face nici o distincție între sancțiunile principale și cele complementare, iar în conformitate cu prevederile art. 34 alin. 1 din același act normativ coroborat cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ce are în vedere art. 6 și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule are caracter penal în sensul noțiunii autonome ce rezultă din interpretarea Convenției și nu se poate aplica automat fără a fi supusă controlului instanțelor(decizia nr. 2029/13 10 2017 a Tribunalului Constanța – Secția Contencios Administrativ și Fiscal).

Tribunalul Suceava prin decizia nr. 587/25 04 2018 arată că „interpretarea textelor menționate(art. 5 alin. 5 din OG 2/2001 și art. 95 alin. 1 din OUG 195/2002) conduce la concluzia că aplicarea sancțiunii complementare nu se face de drept, ope legis, în virtutea simplului fapt al sancțiunii principale, ci în urma unei analize a proporționalității și necesității luării unei asemenea măsuri”. În continuare se arată că:”aflându-ne în prezența unei contravenții ce intră în sfera „acuzăției penale” principiul proporționalității trebuie să își găsească expresia specifică în criteriile generale de individualizare a sancțiunilor, în raport cu care la stabilirea și aplicarea acestora trebuie să se țină seama atât de gradul de pericol social în abstract, astfel cum este determinat în textul de lege incriminator, cât și de împrejurările concrete ale săvârșirii faptei și toate trăsăturile ce îl caracterizează pe autor”. Și în această pricină se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Malige c. Franței.

Judecătoria Constanța, prin sentința civilă nr. 9642/13 09 2019 arată, în referire la prevederile art. 5 alin. 5 și alin. 6 din OG 2/2001, că „obligația aplicării proporționale a sancțiunii, în funcție de natura și gravitatea faptei contravenționale, incumbă atât agentului constatator, cât și instanței de judecată sesizată cu o plângere contravențională, cu distincția că, în temeiul art. 34 din OG 2/200, instanța de judecată are competența de a analiza legalitatea procesului verbal de contravenție contestat din toate punctele de vedere, inclusiv din perspectiva proporționalității sancțiunii.”

Tribunalul Brașov, în decizia nr. 2544/08 12 2017 arată că „interpretarea normelor naționale care reglementează răspunderea contravențională într-un sens care să concorde cu jurisprudența CEDO în materie conduce la concluzia că instanța de judecată are un drept de apreciere în privința sancțiunii complementare, chiar dacă sancțiunea principală este menținută”.

Judecătoria Sectorului 5 București, prin sentința civilă nr. 4404/06 06 2016 apreciază că:” în ce privește sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce a cărei înlăturare se solicită, instanța constată că se aplică automat de organul constatator”.

Evocând art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța respectivă constată că „OUG 195/2002 nu permite instanței o examinare a tuturor aspectelor reținute de agentul constatator în cazul unui proces verbal de constatare și sancționare a contravenției” în acest sens, agentul constatator aplicând o amendă contravențională și, în mod automat, sancțiunea suspendării dreptului de a conduce, instanța de judecată neputând să analizeze proporționalitatea sancțiunii complementare, ci doar a celei principale, sancțiunea complementară aplicându-se în virtutea legii, fără a se face deosebire între contravenienți, în funcție de criterii precum gravitatea concretă a faptei, contextul în care aceasta a fost comisă sau persoana contravenientului.

Aceeași instanță arată în continuare că „*sanctiunea suspendării dreptului de a conduce este o sancțiune care se aplică de un organ al puterii executive, fiind prin urmare imperios necesar să poată fi supusă cenzurii unei instanțe independente și imparțiale, constituite potrivit legii*”. Rezultă astfel că instanța de judecată este obligată să mențină sancțiunea complementară aplicată de organul executiv, neputând să realizeze propria operațiune de individualizare a sancțiunii în funcție de contextul special al fiecărei cauze și că OUG 195/2002 instituie o limitare a accesului efectiv la justiție al contravenientului.

Reținând prevederile art. 21 alin. 1 și 2 din Constituția României, art. 6 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului date în Cauza Vasilescu c. României sau Canciovici și alții c. României, această instanță a apreciat că respingerea unei cereri a petentului în sensul înlăturării sancțiunii complementare pe motiv că instanța nu ar fi competentă să dispună o asemenea măsură, ar constitui un refuz explicit de ascultare a argumentelor petentului.

Tribunalul Vâlcea, prin decizia nr. 363/22 06 2020 apreciază că instanța de judecată are posibilitatea de a înlătura aplicarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce vehicule pe o perioadă de 60 de zile și că minuta Comisiei „Unificarea practicii judiciare” din 10 aprilie 2009 avută în vedere de apelant, nu mai este de actualitate în condițiile în care a intervenit o reconsiderare a opiniei exprimate cu privire la aplicarea de drept, automat a sancțiunii complementare cu ocazia Întâlnirii președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal de la Înalta Curte de Casație și Justiție și curțile de apel din 30-31 mai 2016. De asemenea, a reținută că decizia nr. 845/2012 a Curții Constituționale nu este aplicabilă speței în condițiile decizia respectivă se referă la contravenția prevăzută de art. 102 alin. 3 din OUG 195/2002, iar în cauză instanța a analizat contravenția prevăzută de art. 103 alin. 3 din OUG 195/2002 și că, în consecință, instanței de judecată îi recunoscută posibilitatea de a aprecia asupra menținerii sau nu a sancțiunii complementare.

Tribunalul Argeș, prin decizia nr. 5280/13 12 2019, pornind de la cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Ion Pop c. României reține că instanța de judecată poate verifica legalitatea aplicării sancțiunii complementare. Astfel, deși premisa este aceea a verificării legalității sancțiunii complementare, respectiva instanță reține că :” *în cauza de față, fiind aplicată sancțiunea principală avertisment, sancțiunea complementară nu mai trebuia aplicată, ceea ce înseamnă că se impune a fi înlăturată, cel puțin pentru identitate de rațiune, în sensul că dacă circumstanțele reale și personale în care a fost săvârșită fapta au condus la atenuarea răspunderii contravenționale a apelantului, sub aspectul sancțiunii principale aplicate, agentul constator apreciind a fi suficientă sancțiunea avertisment, trebuie admis că, aceleași circumstanțe, au suficientă greutate pentru a conduce la atenuarea răspunderii și sub aspectul sancțiunii complementare.....*”

Prin decizia nr. 4150/17 10 2019 Tribunalul Argeș, fără a evoca nici un argument în sensul celor analizate în hotărârile citate anterior, procedează direct la reindividualizarea sancțiunilor contravenționale, principală și complementară, aplicate și le înlocuiește pe ambele cu sancțiunea principală a avertismentului

În aceeași notă, prin decizia nr. 1644/02 04 2019, Tribunalul Argeș dispune înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale cu sancțiunea avertismentului și înlătură „măsura complementară a reținerii permisului de conducere”.

Potrivit celor reținute în sentința civilă nr. 887/14 06 2019 a Judecătorei Răcari „*un alt argument în plus pentru a susține ideea că instanța poate înlătura sancțiunea complementară este faptul că aceasta are posibilitatea de a înlătura chiar sancțiunea principală, înlocuind-o cu avertisment chiar și în ipoteza în care textul de sancționare a*

contravenției nu prevede această sancțiune. Or, potrivit principiului de drept *qui potest plus, potest minus*, apare ca evident faptul că, dacă instanța poate reforma actul sub aspectul sancțiunii principale care, după cum indică și denumirea, este cea mai importantă, atunci îl poate reforma și sub aspectul sancțiunii complementare, care are rol secund și accesoriu celei principale”.

În sensul considerentelor selectate sunt numeroase hotărâri transmise la solicitarea Curții de Apel Constanța în vederea analizării necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul prevederilor art. 514 cod procedură civilă, care sunt atașate prezentului memoriu.

Într-o a doua opinie, s-a considerat că instanța de judecată nu are posibilitatea de a proceda la analiza proporționalității în sensul înlăturării sau reducerii sancțiunilor complementare reglementate prin prevederile art.100 alin. 3; art. 101 alin. 3; art. 102 alin. 3 și art. 109 alin. 9 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

De exemplu, **prin decizia nr. 253A/18 12 2013, Tribunalul Arad** a reținut că :*”dintr-un al punct de vedere și cu atât mai mult relevă nelegalitatea hotărârea judecătorească a primei instanțe în ceea ce privește înlăturarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce în pofida faptului că însuși judecătorul primei instanțe a reținut că abaterea săvârșită are caracter contravențional, ignorând însă ceea ce ar fi trebuit să i se impună cu puterea evidenței și anume că aplicarea sancțiunii contravenționale complementare reprezintă o obligație ce derivă de la lege aceasta trebuie cumulată cu sancțiunea contravențională principală că nu prezintă nici o relevanță sub acest aspect nici măcar faptul înlocuirii, în speță nefondate, a amenzii contravenționale cu avertismentul și că finalmente nu există posibilitatea înlăturării acestei sancțiuni din moment ce procesul verbal și implicit sancțiunea principală nu au fost anulate de judecător.*

Asfel fiind, cu temei a criticat intimatul sentința judecătoreiei invocând principiul potrivit căruia norma specială derogă de la cea generală și făcând trimitere la deciziile în materie pe care le-a pronunțat Curtea Constituțională a României și anume decizia nr. 1305/02 12 2008 și decizia nr. 796/03 07 2008, în vreme ce apar ca nefondate apărările pe care petenta le-a formulat la motivele de apel în sensul preconizat de aceasta și care rezultă din întâmpinarea depusă la dosar în fața instanței de apel.”

Prin decizia civilă nr. 480A/11 06 2019, Tribunalul Arad arată că *„nu pot fi reținute argumentele apelantei nici în ceea ce privește înlăturarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce, deoarece această sancțiune complementară este instituită de legiuitor ca o componentă a sancțiunii principale, luându-se împreună cu aceasta, ambele sancțiuni fiind edictate în vederea atingerii scopului preventiv al pedepsei, care este acela de disciplina participanții la trafic, de a conduce preventiv și de a respecta normele privind circulația rutieră”.*

Prin sentința civilă nr. 570/13 08 2019, Judecătoria Turnu Măgurele a apreciat că: *„sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile intervine de drept, în cazul săvârșirii contravenției prevăzute de art. 100 alin. 3 din OUG 195/2002 și reprezintă o măsură care nu are la bază o prezumție de vinovăție a conducătorului auto vizat, deoarece acesta are posibilitatea de a contesta elementele constitutive ale contravenției ce face obiectul procesului în fața instanței. Prin urmare, această sancțiune nu are caracter punitiv, ci are caracter preventiv, întrucât privește protecția interesului public față de riscul potențial pe care îl reprezintă un conducător auto, suspectat de încălcarea gravă a regulilor de circulație rutieră și îndeosebi față de pericolul*

pe care îl prezintă ignorarea dispozițiilor legale pentru participării la trafic”. Instanța face trimitere la decizia de inadmisibilitate din 07 12 1999 a Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Michel Pewinski c. Franței

Tribunalul Teleorman în decizia civilă nr. 196/17 06 2020 și Tribunalul Ialomița în decizia civilă nr. 259/09 03 2020 evocă exact aceleași argumente ca și cele din sentința civilă nr. 570/13 08 2019 a Judecătorei Turnu Măgurele.

Tribunalul Mehedinți în decizia civilă nr. 63/05 02 2019 printr-o argumentație expusă pe larg și mai consistentă decât în hotărârile citate anterior arată:

„...această dispoziție legală (art. 102 alin. 3 lit. e din OUG 195/2002) impune agentului constatator obligativitatea aplicării sancțiunii complementare, indiferent de sancțiunea principală aplicată și indiferent de pericolul social concret al faptei comise, legiuitorul prezumând un pericol social suficient de mare care să atragă sancțiunea respectivă”.

În continuare, aceeași instanță a reținut că: „.....o interpretare gramaticală a 101 alin. 3 lit. d din OUG 195/2002 conduce la concluzia că, în dreptul român, suspendarea dreptului de a conduce se aplică în mod automat și absolut, cu titlu de sancțiune complementară, oricărei persoane căreia i s-a aplicat o amendă contravențională pentru săvârșirea faptelor contravenționale enumerate de textul menționat, în absența oricărui control exercitat de către instanțele judecătorești și fără a lua în considerare nici unul dintre criteriile de individualizare prevăzute expres de art. 5 alin. 5 și alin. 6 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.”

Tribunalul Mehedinți își dedică analiza și asupra considerentelor hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Malige c. Franței pe care o citează pe larg și argumentează pertinent, spre deosebire de celelalte instanțe, inclusiv cele care au îmbrățișat prima opinie, în sensul că respectiva hotărâre nu are nici o relevanță în ce privește chestiunea dedusă judecării relativ la posibilitatea instanței de judecată de a înlătura sancțiunea complementară întrucât premisele sunt diferite, iar prevederile dreptului intern recunosc expres dreptul de a contesta procesul verbal de contravenție inclusiv cu privire la măsura complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule în cauza Malige c. Franței „nepunându-se problema individualizării sancțiunii complementare în funcție de circumstanțele speței”, ci imposibilitatea contestării unei astfel de măsuri din perspectiva prevederilor art. 6 par. 1 din Convenție, Curtea stabilind că nu a existat o încălcare a acestei dispoziții.

Tribunalul Olt, care potrivit memoriului înaintat de Curtea de Apel Craiova la solicitarea Curții de Apel Constanța a avut o practică unitară în sensul că instanța de judecată nu poate să examineze proporționalitatea aplicării sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule, și-a reconsiderat această practică în baza considerentelor Deciziei nr. 152/06 05 2020 a Curții Constituționale cu toate că din considerentele deciziei respectivă nu rezultă nici un argument care să aibă în mod necesar o legătură cu chestiunea suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule.

Tribunalul Satu Mare prin decizia civilă nr. 7/08 01 2020 reține că „referitor a suspendarea exercitării dreptului de a conduce pe timp limitat, aceasta prezintă caracter obligatoriu decurgând din norma care sancționează activitatea comisă, nefiind supusă aprecierii instanței sau organului constatator, fiind, deci, vorba despre o sancțiune absolut determinată, ce nu poate fi înlocuită în nici o situație cu avertismentul și nici înlăturată de vreme ce în discuție sunt sancțiuni de natură diferită, cu un regim juridic propriu, specific, conform art. 95 alin. 1 și art. 96 alin. 1 și 2 lit. b din OUG 195/2002, iar gravitatea concretă a faptei justifică, în prezentul litigiu, pe deplin, stabilirea sa”.

Reținând considerentele de la par. 53 din Decizia nr. 8/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Tribunalul Satu Mare arată că „...reglementarea unei sancțiuni complementare absolut determinate, incidentă pentru anumite fapte grave, exclusă procesului de apreciere din partea agentului constatator, este lăsată la latitudinea puterii legiuitoare, în raport de rațiunile concrete ce o pot justifica la un moment dat, inclusiv frecvența unor fapte similare și potențiale consecințe nefaste ce pot să apară în cazul săvârșirii lor, sens în care rămân deosebit de elocvente considerentele Deciziei nr. 845/2012 a Curții Constituționale.....”.

Prin decizia civilă nr. 527/28 05 2020 Tribunalul Constanța reține:” În ceea ce privește sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce, aceasta se aplică de drept, de îndată ce a fost constatată săvârșirea faptei reținute în sarcina apelantului.

În opinia Tribunalului, instanța poate hotărî asupra sancțiunilor aplicate de agentul constatator, conform art. 34 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în sensul că poate dispune anularea acestora dacă au fost aplicate cu încălcarea principiului legalității (nu sunt prevăzute de lege sau exced limitelor legale) sau poate reindividualiza sancțiunea principală a amenzii, în considerarea art. 21 al. 3 din O.G. nr. 2/2001, prin reducerea acesteia până spre minimul prevăzut de lege sau prin înlocuirea sa cu avertismentul.

Câtă vreme instanța a reținut legalitatea și temeinicia procesului-verbal contestat și deci nu a dispus anularea acestuia, nu se poate dispune „înlăturarea” unei sancțiuni complementare, neexistând o atare instituție juridică în dreptul român și nici modificarea perioadei suspendării dreptului de a conduce prin înlocuirea acesteia cu o durată care nu este prevăzută de lege. Sigur că instanța poate anula sancțiunea complementară atunci când aceasta a fost aplicată în lipsa ori cu încălcarea unei dispoziții legale, situație care nu se regăsește în cauză.

Această interpretare nu aduce atingere dispozițiilor art.32 alin.2) din OG 2/2001, conform căruia „Controlul aplicării și executării sancțiunilor contravenționale principale și complementare este de competența exclusivă a instanței...” , întrucât nu este negat rolul instanței de a verifica sancțiunile dispuse de agentul constatator dar această verificare nu se poate raporta decât la dispozițiile legale incidente, conform celor expuse mai sus.

Această interpretare nu contravine nici dispozițiilor art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului care reglementează Dreptul la un recurs efectiv sau celor ale art. 6 din Convenție care instituie Dreptul la un proces echitabil întrucât petentul a avut posibilitatea să se adreseze instanței de judecată care să analizeze legalitatea și temeinicia procesului-verbal contestat dar, conform celor expuse, această analiză nu poate fi efectuată decât în limitele legii.

Apreciază Tribunalul că nu este incident nici principiul potrivit căruia *qui potest maius, potest et minus* (“cine poate mai mult poate și mai puțin”) întrucât a interveni asupra sancțiunii principale aplicate nu este mai mult decât a interveni asupra celei complementare. Faptul că legea permite ajustarea de către judecător a cuantumului amenzii aplicate, în limitele minimă și maximă prevăzute de lege sau înlocuirea acestei sancțiuni cu cea a avertismentului nu presupune implicit că se permite intervenirea discreționară asupra sancțiunii complementare în lipsa unui text legal expres întrucât aceasta din urmă are un regim juridic diferit, nefiind în situația aplicării gradate a aceluiași text legal.

A îmbrățișa opinia contrară înseamnă a admite că instanța poate dispune asupra celor deduse judecății cu încălcarea dispozițiilor art. 22 C.pr.civ. privitoare la rolul judecătorului în aflarea adevărului, dispoziții conform cărora judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile și trebuie să aplice în mod corect legea, în scopul pronunțării unei hotărâri legale; aceste dispoziții exclud, așadar,

posibilitatea judecătorului de a "înlătura" sancțiuni a căror aplicare este obligatorie conform legii sau de a le stabili o durată neprevăzută de lege".

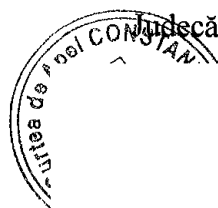
În sensul unor considerente similare menționăm decizia civilă nr. 1224/19 09 2017 a Tribunalului Dolj; decizia civilă nr. 1848/A/18 11 2016 a Tribunalului Brașov; decizia civilă nr. 1000/27 12 2019 a Tribunalului Tulcea; sentința civilă nr. 2922/01 11 2017 a Judecătoriei Lugoj; decizia civilă nr. 184/06 03 2019 a Tribunalului Giurgiu; decizia civilă nr. 784/26 03 2019 a Tribunalului Prahova; decizia civilă nr. 1138/03 05 2018 a Tribunalului Prahova; Decizia civilă nr. 14/03 01 2019 a Tribunalului Prahova.

Rezultă așadar o practică judiciară neunitară persistentă în timp, motiv pentru care, în vederea unificării acesteia, solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii.

Anexăm hotărârile judecătorești citate.

Pentru Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța,

Președinte instanță,

Judecător Marius Cristian EPURE